František Čech o Divokém obchodu

Jaké to je, když právník z Prahy napíše – po své dlouhé pracovní době, většinou po nocích – čtyřsetstránkový thriller z právnického prostředí? Na to jsem se byla zeptat Františka Čecha v jeho kanceláři v centru Prahy. Klid prostorné zasedačky, fascikly právnické literatury v kůži vázané, skloněné hlavy kolegů nad desítkami složek či u monitorů je jedna strana mince. Tou druhou je divoká transakce mezi dvěma dravými firmami, přetahujícími se o výnosný solární byznys, a práce advokáta jedné z nich – nejen u stolu, ale i v terénu. S použitím všech prostředků, i těch nezákonných, za účasti řady bizarních postav. V pohraničí na Jesenicku, odkud autor pochází, a jehož popis dodal příběhu nádech tajemna.

Vyznat se v tom musí ambiciózní mladý právník, hlavní postava knihy. František Čech do drsného příběhu, který má spád, projektoval své zkušenosti a zapojil skvěle kombinující fantazii. Přidal i zápletku milostnou a krom právníků zapojil i policii. To vše za použití vytříbeného jazyka, se smyslem pro humor, ale také s pochopením pro své hrdiny, deformované pracovním přetlakem, ambicemi, nadbytkem sebevědomí i výší konta. Když ale jde ve všech směrech do tuhého, je i takový hrdina schopen vnitřní změny, aniž to zpočátku sám tuší. Kniha vyšla loni a nakladatelství Host i autor jsou s ohlasy čtenářů zatím velmi spokojeni. I já jsem četla se zaujetím a proto se ptám.

Je někdo u vás v rodině literárně činný a zdědil jste touhu psát nebo ve vás dřímala i bez toho? Co vás přimělo k napsání této knihy?

Všichni u nás v rodině jsou docela velcí čtenáři, včetně mě. Literárně není činný nikdo. Co se týče prvotního vnuknutí, pamatuji si přesně ten moment, kdy mne to napadlo. To jsem ještě pracoval jako koncipient v advokátní kanceláři. Jednoho dne mi blesklo hlavou, když jsem se vracel večer z práce ulicí, že bych se mohl projevit ještě nějak jinak než tou prací. Ale neměl jsem zatím určitý nápad, co bych měl přesně psát. Žádné zkušenosti jsem předtím neměl, od slohových prací na gymnáziu to byla nula. Takže jsem začal po večerech psát, spoustu věcí jsem smazal nebo vyhodil, když jsem zjistil, že to nikam nevede.

Opravdu z ničeho nic jste se rozhodl hned, že napíšete takto obsáhlý příběh – a rovnou thriller?

To nebylo jasné od začátku. Nejprve jsem tomu nechával volný průběh, ale postupem času jsem text upravoval a přemýšlel, kam by to mohlo mířit. Zpočátku byl odlehčenější, ale pak jsem zjistil, že by bylo zajímavější tam přidávat napětí, takže z toho vyšel v podstatě thriller. S pracovním vytížením to ale nebylo jednoduché, začal jsem psát někdy v roce 2013, první ťuknutí do kláves už možná v roce 2012, a teprve v květnu 2017 se mi povedlo dokončit první verzi. Stihl jsem to, než se nám narodil syn, což pro mne byla taková vnitřní lhůta, kterou jsem si stanovil. Odeslal jsem vše do nakladatelství, ale pak bylo třeba udělat ještě nějaké úpravy. Naštěstí jich nebylo moc, protože mezitím jsem měl rodinu a to už ten čas nebyl vůbec. Ale přesto v září 2018 kniha vyšla.

Dá se říct, že jste si sám napsal knihu, kterou byste rád četl? Ptám se tak, protože jsou různé druhy čtenářů a zajímá mne, co sám rád čtete?

To má samozřejmě svůj vývoj, dost se to měnilo. Od Tolkiena, když jsem byl o hodně mladší, nebo od humoristických románů – třeba Durella, přes historické romány, beatníky, ale i třeba Vančuru, Hesseho, Pynchona a další krásnou literaturu. Chtěl jsem ale, aby moje kniha byla napsaná originálním hlasem. *Divoký obchod* je literární fikce, není to podle mého názoru čistě žánrová literatura, i když pokud bychom ji chtěli k určitému žánru přiřadit, byl by to skutečně thriller, protože to napětí tam je. A jestli čtu podobnou literaturu? Ano, z autorů thrillerů by to byl Grisham a Lee Child.

Přiznám se, že sama takovou literaturu nevyhledávám a ani tím pádem moc neznám. Ale zdá se, že zasazením své knihy do kontextu právnického prostředí jste u nás opravdu docela originální. Bylo vám hned jasné, že se děj bude odehrávat právě v něm?

Ze začátku ne, ale velmi rychle to k tomu sklouzlo. Samozřejmě z toho oboru, kde člověk něco ví, má větší příležitost čtenáři něco sdělit.

Jakým způsobem jste psal?

Existuje pár dobrých pravidel, jak psát. Například, že máte napsat aspoň jednu stránku denně, ideálně vždy ráno. Ale to bylo přesně to, co jsem vůbec nedodržoval, protože to nebylo vůbec možné kvůli povolání. Psal jsem nárazově, někdy trochu pravidelněji, ale někdy vůbec, měl jsem i velkou odmlku, když jsem se například učil na advokátní zkoušky. Ale myslím, že pokud člověk chce tvořit, tak je opravdu nejlepší ta pravidelnost.

Do leckterého povolání vidí veřejnost víc, takže to je vlastně docela záslužný počin, že necháváte čtenáře poměrně podrobně nahlédnout do světa právníků.

Já bych ale řekl, že je tam určitá míra nadhledu, realistické je to tak na 95 %. Nechtěl jsem to popisovat ani černě, ani v růžových barvách, ale spíš trochu s úsměvem. Ještě bych dodal, že já jsem na rozdíl od hlavního hrdiny Petra Cihláře pracoval v menší a sympatické kanceláři.

Vaše postavy představujete velice přesně, i pokud jde o vzhled nebo oblékání, a ne jen jednáním, takže čtenář je v duchu takřka vidí. Skoro jsem si říkala, když jsme se měli dnes sejít, jestli mi nepřijde otevřít někdo typu Petra Cihláře.

To chápu. Několik kamarádů mi už i říkalo, že se do určité míry nacházejí v hlavní postavě tohoto advokáta. Jeden z nich přímo řekl, že ho až mrazí, jak je té postavě podobný (*směje se*). Pokud jde obecně o reakce právníků, tak jich je docela hodně a jsou bez výjimky velmi pozitivní. Což svědčí o tom, že i právníci mají smysl pro humor.

Měl jste nějakého rádce, když jste psal?

Moje žena – také právnička – četla rukopis hned od počátku a nějaké připomínky k němu měla. Ale nebylo to tak, že by mi radila, kam posouvat děj.

A tam, kde se do děje dostává policie, nepotřeboval jste konzultace?

Ne, psal jsem fikci a s klidným srdcem jsem si tedy vymýšlel. Snažil jsem se udržet hlavně napětí a také, aby to bylo stylisticky dobré. Také bych rád upřesnil, i pokud jde o to právní prostředí, že se člověk musí inspirovat velmi volně a brát ohled na svoje povinnosti – u advokáta je samozřejmě stěžejní povinnost mlčenlivosti, takže pokud něco píše, musí spoléhat na svoji fantazii.

Zdá se, že se stalo módou, umisťovat děj do odlehlých oblastí spíše než velkoměst (viz nedávné TV filmy či seriály). Vy jste z Jeseníků a velkou část děje jste situoval do jejich podhorské oblasti a okolí, do zapadlých vesnic v polském pohraničí. Některé se dají z popisu docela i poznat. Narazil jste za tu dobu u místních na nějaké výhrady nebo protesty?

Ne, to ne, opět je třeba zdůraznit, že celý děj je fikce a také ta ústřední vesnice, Bartoškov, ve které se děj nejvíce odehrává, je smyšlená.

Dá se říct, že vás samotného osobně to, že jste napsal tuto knihu a podíval se takto s nadhledem na práci právníků, nějak ovlivnilo? Změnila vás vaše kniha také, jako poněkud změnily události hlavního hrdinu?

Nechtěl jsem to popisovat ani černě, ani v růžových barvách, ale spíš trochu s úsměvem. Nemyslím, že mě psaní vedlo k nějakému velkému rozjímaní.

Žijete v Praze, ale knihu vydalo brněnské nakladatelství Host. Má to konkrétní důvod?

Můj známý, který v oboru působí, mi doporučil několik nakladatelství. Oslovil jsem jich pět, včetně pražských, a ozvaly se dvě. Jedno z nich byl Host. A protože jsem věděl, že má dobré renomé, využil jsem té možnosti.

Uvažujete o tom, že byste pokračoval v psaní?

Říká se – nikdy neříkej nikdy. Někdo má možná chuť pustit se do další knihy hned když dopíše, ale já si to zatím neumím představit. Mé povolání je časově náročné, což se koneckonců i odrazilo v mé knížce. Je to takový maraton a člověk je rád, že si sám vůbec něco přečte. Takže nemám chuť se teď do něčeho pouštět, i když nevylučuji, že ve mně něco zase uzraje. Ale případným čtenářům *Divokého obchodu* bych rád popřál co nejhezčí čtenářský zážitek.

Martina Fialková

Dívčí katolická střední škola v Praze 1 – jiná škola

V Praze 1 v Platnéřské ulici sídlí už řadu let tak trochu jiná škola. Studují zde dívky, kterým učení příliš nejde. Zato ale dokáží pomáhat druhým. Studentkami jsou děvčata z dětských domovů, někdy diagnostických ústavů, dívky z nefunkčního rodinného zázemí. Mezi nimi jsou i žákyně na vozíčku, nevidomé, neslyšící nebo s mentálním oslabením.

A co se myslí tím „pomáhat druhým“? Žákyně si ve škole pomáhají navzájem – školu si samy uklízejí, v rámci předmětu Péče o domácnost klienta vždy skupinka dívek uvaří oběd pro celou školu. Střídají se při venčení asistenčních psů svých nevidomých spolužaček, učí se znakovou řeč, aby se domluvily s těmi hůře slyšícími. A to, že je škola vede k pomoci druhým, pomůže později i dívkám samotným v jejich dalším životě.

Velká část absolventek školy se totiž stává pečovatelkami (Pracovník v sociálních službách). Kvalifikovaně pečují o klienty nejrůznějších sociálních zařízení a práci v tomto oboru si snadno najdou. Navíc sama škola je sociální firmou, tedy registrovaným poskytovatelem sociálních služeb. Pod názvem Křižovnická pečovatelská služba její pečovatelky slouží čtyřem desítkám klientů, především seniorů v jejich domácnostech na území celé Prahy.

Žákyně se na této péči podílejí tím, že si zde pod vedením kvalifikovaných pečovatelek plní odbornou pečovatelskou praxi. A několik absolventek ve škole zůstalo – nalezly zde pracovní uplatnění právě jako kvalifikované pečovatelky.

Ani ty absolventky, které jsou výrazně- ji handicapovány, takže se nemohou stát samy pečovatelkami, nečekají jen doma na invalidní důchod. Pro ně škola otevřela chráněné pracoviště Inspirace, takže i ony mohou díky škole získat nejen vzdělání, ale i profesní uplatnění. Škola však pomáhá svým studentkám kromě vzdělávání i jinak.

Žákyně a jejich rodiny mají k dispozici školního sociálního pracovníka, školního psychologa, školního speciálního pedagoga, přímo v areálu školy krizové bydlení. Vyučující sepsali a škola vydala řadu vlastních, studentkám na míru šitých učebnic. Při škole funguje i středisko volného času.

Pro toto vše se ale naše škola nemůže obejít bez pomoci fyzických, firemních a nadačních dárců. Náš dík patří všem našim podporovatelům! Ale snažíme se i sami – pro nezaměstnané pořádáme kurzy k získání akreditovaného osvědčení Pracovník v sociálních službách, prodáváme výrobky chráněné dílny, říká ředitel školy Mgr. Luboš Hošek.

Školu mohou podpořit i čtenáři, mohou se přijít podívat.

Dívčí katolická střední škola
Platnéřská 4, Praha 1
www.divciskola.cz **–PR–**

PLACENÁ INZERCE

DÍVČÍ KATOLICKÁ STŘEDNÍ ŠKOLA

Získej střední vzdělání za dva roky!

Staň se chůvou u dětí předškolního věku!
(a najdi uplatnění u dětí třeba v mateřské školce…)

Staň se pečovatelkou – Pracovníkem v sociálních službách!
(pečuj o klienty ve stacionářích, domovech pro seniory, v domácí péči…)

Staň se sanitářem!
(a najdi si práci v nemocnici, léčebně dlouhodobě nemocných či v jiném zdravotnickém zařízení)

Staň se kuchařkou!
(vař pro sebe a blízké, vař profesionálně v kuchyních jídelen, restaurací…)

Dokážeš to!

- pomůže ti náš psycholog, speciální pedagog, asistent pedagoga, výchovný poradce, sociální pracovník,…
- bydlet můžeš v našem školním ubytování
- na víru nebo příslušnost k církvi se nikoho neptáme
- školné se neplatí!

DÍVKO, NEVÁHEJ, PŘIJĎ MEZI NÁS!

Najdeš nás na www.divciskola.cz
Piš na divciskola@divciskola.cz
Volej: +420 604 451 423

Mezinárodní festival Cirkopolis opět v Praze

Již pošesté se mezinárodní festival zaměřený na prezentaci současných inovativních představení v oblasti nového cirkusu vrací do Prahy. Profesionální, často provokativní i zábavné projekty s přesahem do současného tance, fyzického, vizuálního divadla a žánrů současné hudební scény se letos představí na divadelní scéně Paláce Akropolis, v prostorech PONEC – divadla pro tanec a nově i v Kasárnách Karlín.

Na nezávislém festivalu Cirkopolis 2019 předvedou čeští i zahraniční umělci partnerskou akrobacii, taneční syntézu, náročná akrobatická vystoupení, důmyslné manipulace s objekty a mnohé další. Festival zahájí žonglérské představení LOOP francouzské umělecké skupiny Cie Stoptoï, ve kterém se za doprovodu bubnů v čase mění objekty i těla. Tento mezinárodní festival také

každoročně produkuje světovou premiéru (a zároveň derniéru) s názvem Cirkopolis, tentokrát s podtitulem Vol. 6: Berlin Spirit, která je uvedena vždy na konci festivalu a zkouší se přesně týden. Představení letos vzniklo ve spolupráci s festivalem Berlin Circus.

Českou scénu pak zastoupí Eliška Brtnická (Opticon) se svým akrobaticko-pohybovým vystoupením a představení DÓ Lukase Blahy a Evy Staré, které se prezentuje jako pohybová poezie – propojuje v sobě totiž tanec a cirkus v jednoduchosti haiku. Posledními českými účinkujícími jsou studenti a absolventi cirkusových profesionálních škol v Cirkopolí Cirksession. Představení je zaostřeno na téma vlivu zahraničního studia na tvorbu a budoucí kariéru umělců. Po představení bude následovat debata s účinkujícími.

Festival probíhá od 10. do 16. února 2019. Vstupenky na jednotlivá představení v Paláci Akropolis je možné zakoupit v kavárně Paláce Akropolis, vstupenky na akce v PONEC – divadlo pro tanec přímo na pokladně divadla a v síti GoOut nebo také online na stránkách festivalu **www.cirkopolis.cz**.

Martina Janoušková

Koncert na schodech

Vyšší odborná škola uměleckoprůmyslová a Střední uměleckoprůmyslová škola uvádí v úterý **21. 2. v 18.00**
69. koncert na schodech So Fine
Rock & popová kapela s britským zpěvákem Gedem Maloney.
Praha 3, Žižkovo náměstí 1300/1
www.sups.cz

Svatojakubské Audite organum

V pražských chrámech a kostelech se kromě uměleckých předmětů, obrazů a jiné výzdoby nevyčíslitelné hodnoty, nachází i řada cenných varhan.

Minule jsme psali o výstavě v NTM a sbírce na nové varhany v katedrále sv. Víta. V jejich stínu však zůstávají například varhany v další významné bazilice, a to u sv. Jakuba na Starém Městě. Zdejší zcela unikátní historický nástroj potřebuje brzkou pomoc v podobě generální rekonstrukce, která byla prozatím vyčíslena na částku 10 mil. Kč.

Zdejší vzácné varhany zachované z roku 1705(!) prošly již v minulosti několika přestavbami. Slouží dodnes a jsou jedním z nejvzácnějších a největších v republice. Každého návštěvníka sv. Jakuba upoutá překrásná barokní varhanní skříň z dílny Abraháma Starcka z Lokte. Každoročně se zde pořádá Mezinárodní varhanní festival a také řada dalších hodnotných koncertů, jejichž konání, ale i běžný provoz kostela, jsou současným stavem varhan ohroženy. Zdejší hudební provoz – a tím pádem i rekonstrukce varhan – leží na bedrech zdejší titulární varhanice a ředitelky zmíněného festivalu Ireny Chřibkové, která i sama ve prospěch opravy varhan často koncertuje. K získání potřebných prostředků vznikl nadační fond Sancti Jakobi organum a připravují se různé akce a koncerty. Každou neděli po mši a následné varhanní půlhodince jsou v prodeji i CD s nahrávkami pořízenými na svatojakubských varhanách. Doufejme, že i zdejší staletý nástroj se podaří zachovat s přispěním pražské veřejnosti. Vždyť zajít do starobylého chrámu, kterým procházely dějiny, a zaposlouchat se do velebných zvuků varhan, se líbí mnohým z nás. Přehled akcí najdete na webu: www.auditeorganum.cz.

Martina Fialková

Představení pro děti v Divadle Troníček

Divadlo Troníček se nachází v samém centru města na rohu Vladislavovy a Purkyňovy ulice. Tato komorní, a právě proto velmi příjemná scéna nabízí ve svém bohatém programu každý měsíc i několik představení pro děti i jejich rodiče.

V **neděli 24. února** od 16:00 uvádí **Pohádku z dračí sluje** pro děti od 4 let. Rytíř Palcát postupně zjišťuje, že vypravit se na draka se strašákem do zelí je na draka. A že na hlupáky je někdy kromě fištrónu zapotřebí pořádná dávka křenu. V činoherním provedení vystavěném na schématu českých pohádek se hraje na harmoniku i zpívá.

V **neděli 3. března** od 16:00 bude mít premiéru detektivní pohádka **Drak Valerián: Minikrimi**. V komicky laděném příběhu se věhlasný detektiv Valerián Drak vydává po stopě strašlivého lupiče Šestiprsťáka.

Vyšetřování nebude tak jednoduché, jak se na první pohled zdá. Čím dál zamotanější zápletka zamotá hlavu všem. Místem činu zločinu je Staré Město pražské, není tedy až tak překvapivé, když do příběhu vstoupí tajemné síly, na které jsou i moderní vyšetřovací metody krátké. Představení je určeno dětem od 6 let.

Po každém představení mají děti možnost prohlédnout si scénu i zákulisí nebo si vyzkoušet rekvizity a kostýmy.

Představení jsou podpořena grantem MČ Praha 1.

Divadlo Troníček, Vladislavova 22, Praha 1
(náměstíčko za Quadriem, resp. Májem)
www.divadlotronicek.cz